

תת"ע 2104/02/14 - מדינת ישראל נגד וייסמן יבגני עידן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 2104-02-14 מדינת ישראל נ' וייסמן יבגני עידן

בפני כב' השופטת שרית קריספין-אברהם
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשם וייסמן יבגני עידן ע"י ב"כ עו"ד קולקר

החלטה

בפני בקשה להגשת ראייה נוספת מטעם המאשימה, לאחר שתמה פרשת התביעה והוכרז "אלו עדי".

ב"כ המאשימה לא תמך בקשתו בסעיף החוק הרלוונטי, אך ברי כי עסקין בבקשה על פי סעיף 167 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982, הקובע כדלקמן: "**סיימו בעלי הדין הבאת ראיותיהם, רשאי בית המשפט, אם ראה צורך בכך, להורות על הזמנת עד - ואפילו אם נשמעה עדותו בפני בית המשפט - ועל הבאת ראיות אחרות, אם לבקשת בעלי דין ואם מיזמת בית המשפט.**"

הצדדים טענו לבקשה, כמפורט בפרוטוקול הדיון מיום 25.12.14.

דיון והכרעה

ההלכה לגבי סעיף 167 לחוק סדר הדין הפלילי, נקבעה בע"פ 951/80 קניר נגד מדינת ישראל :

"בצד הכלל, כי הראיות צריכות להיות מובאות בזמן הרגיל והמקובל, יש להכיר בשיקול דעת בית המשפט לסטות מהכלל, במקרה שהוא ימצא זאת לנחוץ. הפעלת שיקול דעת זה אינה צריכה להיות עניין שבשגרה. יש להניח, כי ככל שהצד שהתרחק מהמועד הקבוע בחוק להבאת ראיות, וככל שהמשפט מתקרב לשלב מתן פסק הדין, כן יקשה לשכנע את בית המשפט להפעיל את שיקול הדעת, אך הסמכות לכך קיימת תמיד. בית המשפט ישקול את צורכי הנאשם ואת צורכי החברה מזה. במסגרת שיקוליו אלה יעמיד בית המשפט בראש מעייניו את השיקול, שלא ייגרם עיוות דין לנאשם. לעניין זה אין לומר, כי נגרם עיוות דין, משום שראיה חדשה סיעה להרשעתו. פשיטא, שאם התביעה מבקשת להביא ראיה חדשה, יש בה בראיה זו כדי לסייע להרשעת הנאשם, שאם לא כן לא הייתה מבקשת כלל להביאה, עיוות דין משמעותו, בהקשר זה, פגיעה ביכולתו של הנאשם להתגונן כראוי..."

בע"פ 5874/00 לזרובסקי נ' מדינת ישראל, נאמר:

"על-פי ההלכה הפסוקה (למשל, ע"פ 951/80 קניר נ' מדינת ישראל), סמכותו של בית-המשפט בערכאה הדיונית - להתיר הבאת ראיות נוספות על-פי סעיף 167 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] **משתרעת גם על השלב שבו כבר ניתנה הכרעת-דין, ובטרם ניתן גזר-הדין**".

בע"פ 8653/10 פלונית נגד מדינת ישראל, נאמר:

"... שיקול מרכזי לעניין זה הוא משך הזמן שחלף מאז המועד האחרון להבאת ראיות על ידי המבקש ועד למועד הבקשה להבאת ראיות נוספות, ומידת קרבתו של מועד אחרון זה לתום ההליך השיפוטי (ראו ע"פ 951/80 קניר נ' מדינת ישראל, ...מכל מקום, הדבר נתון לשיקול דעתו של בית המשפט ובהתקיים נסיבות מתאימות, אין מניעה עקרונית לאפשר הבאת ראיות נוספות אף בשלב שלאחר הכרעת הדין (ע"פ 5874/00 לזרובסקי נ' מדינת ישראל, ...".

בע"פ 6949/07 עמרם נגד מדינת ישראל, נאמר:

"סעיף 167 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי) קובע כי לאחר שסיימו בעלי הדין את הבאת הראיות מטעמם, רשאי בית המשפט להורות על הזמנת עד או הבאת ראיות אחרות, אם לבקשת בעלי דין ואם מיוזמתו. ב-ע"פ 951/80 קניר נ' מדינת ישראל, פ"ד לה (3) 505, 510-509 (1981) ... בית המשפט הדגיש כי התכלית העליונה הינה מניעת עיוות דין, העלול להיגרם לנאשם או לאינטרס הציבורי באם יזוכה עבריון עקב הישמטות ראייה חשובה (ראו עוד: ע"פ 5874/00 לזרובסקי נ' מדינת ישראל, פ"ד נה (4) 249, 254-255 (2001); מ"ח 5634/08 אבו עדרה נ' מדינת ישראל, פסקה 3 להחלטה (טרם פורסם, 19.8.2008); ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ', פ"ד נט (6) 776, 878 (2005); ע"פ 747/86 אייזנמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מב (3) 447, 456-457 (1988); דנ"פ 5189/05 איילון חברה לביטוח בע"מ נ' מדינת ישראל, פסקה 17 להחלטה (טרם פורסם, 20.4.2006)".

מהאמור לעיל, הרי שלא ייתכן חולק כי לבית המשפט סמכות להיעתר לבקשה להגשת ראיה נוספת מטעם המאשימה, קל וחומר, במקרה שבנדון, בו טרם החלה פרשת ההגנה והתיק עוד רחוק מסיימו.

השיקול הנוסף אותו יידרש בית המשפט לשקול, הוא האם ייגרם עיוות דין לנאשם, באם תתקבל הבקשה.

הסנגור עצמו טען כי אין בראיה בכדי לסייע למאשימה, דהיינו, ניתן ללמוד מכך שגם ההגנה עצמה סבורה כי הגנת הנאשם לא תיפגע, גם אם ייעתר בית המשפט לבקשה וממילא, בפתח פרשת ההגנה, יוכל ב"כ הנאשם לכלכל צעדיו, גם בהתאם לראיה זו.

נוכח האמור ולאחר שמצאתי כי לא ייגרם עיוות דין לנאשם, אני נעתרת לבקשה ומתירה הגשת התצהיר המבוקש.

טענות הסנגור, לגופו של מסמך, תילקחנה בחשבון לעניין המשקל שיש ליחס לראיה שבנדון.

ניתנה היום, ט"ו טבת תשע"ה, 06 ינואר 2015, במעמד
הצדדים.